

i skriftlig Form. Naar man har Afgang til at faa mundtlige Udtalelser om de Forhold, hvorpaa Bestyrelsen støtter sit Skjøn, er det Alt, hvad der billigvis kan forlanges.

Jeg kommer nu til det andet Afsnit af Forespørgselen, som er mig endnu mere forbausende, og som ganske vist ogsaa synes at lide af nogen Modsigelse; thi naar der først tales om „de Forseelser, der angives at have fremkaldt Suspensionen“, stemmer det jo ikke dermed, naar der bagefter siges, at den Paagjældende skal sættes i Kundskab om, hvilke disse Forseelser ere. Dette hænger imidlertid, som jeg har hørt af det ærede Medlems Foredrag, sammen med en vis Misforstaaelse af, hvad der er fulgt bagefter den første Afgjørelse af Bestyrelsen. Efterat den havde fundet Sted i Henhold til Reglementet, skete der Indberetning til Ministeriet desangaaende, og efter en Overvejelse af Sagen og maasse i Henhold til Ministerens hele Tilbøjelighed til ikke at træde strengere op end høist nødvendigt — hvilken den ærede Forespørger har anerkjendt hos mig, ialfald som ganske naturlig, om han end ikke ubetinget har anerkjendt den — resolverede Ministeriet, at Suspensionen med dens Virkninger, nemlig Dphør af, at den Vedkommende spillede, skulde standses og Sagen dermed være forbi. Naar der er tilføjet — et Punkt, som har givet den ærede Forespørger Anledning til saa forfærdelige Reklamationer — at Ministeriet forventer, at den Paagjældende ogsaa gennem den Advarsel, der har fundet Sted, vilde finde sig foranlediget til at iagttage Tjenestereglementets Forskrifter, og til ved sin Optræden ikke at fremkalde noget Anstød, enten ligeoverfor sine Foresatte eller ligeoverfor sine Kunstfæller, er der jo ikke med et eneste Ord talt om, hvad jeg tror, den ærede Forespørger 20 Gange varierende, og hvorpaa hele hans Argumentation saa at sige hvilede, nemlig, at man skulde have sagt til den Vedkommende: „Du har givet Anstød, men vi ville ikke sige Dig, hvad vi mene dermed!“. Det er den første og store Betragtelse; thi der har ikke været Noget ivoien for, at den Paagjældende fik fuldstændig Meddelelse derom, om man end ikke sølte sig opfordret til at give den skriftlig. Har da nu

Bestyrelsen sagt: „Derfor Du gjør Dig skyldig i en Gjentagelse af det Forhold, hvori Du har gjort Dig skyldig, indtræde de og de Følger,“ uden at den har villet sige ham, hvori da disse Forseelser bestode? Nei, ikke med et Ord. En Bestyrelse maa dog kunne sige til en af sine Underordnede, at han skal følge Tjenestereglementet; det kan dog ikke være krænkende for ham, og naar man siger til ham, at han ikke ved sit Forhold maa give Anledning til Konflikter med sine Foresatte og med sine Kunstfæller, hvad er det da Andet end en Forskrift, der gives ligeoverfor enhver Embedmand, og som enhver Bestyrelse dog maa have Lov til at indskræppe, især naar den, saaledes som her, lader en Sag ende uden yderligere Følger for den Paagjældende, men kun hengiver sig til det Haab, at den maa blive fri for, hvad der ellers er nødvendigt, nemlig at indkomme med Forestilling i saa Henseende til Ministeriets nærmere Afgjørelse. Hvorledes man skal kunne tænke sig, at en Sag kan afgjøres mildere, er mig aldeles ufatteligt. Der er jo mange underlige Sindstilstande i denne Verden — det forstaar sig — men jeg tilstaar dog, at jeg virkelig har nogen Banskælsghed ved, at sætte mig ind i, at man hos en nogenlunde stærk Mand skulde kunne tænke sig, at den Omstændighed, at han fra en Minister fik en Erklæring som denne, skulde sætte ham i en saadan aandelig Tilstand, at han ikke vidste, hvad han skulde gjøre, for ikke at gjøre Anstød imod Tjenestereglementet, imod sine Foresatte og imod dem, han iøvrigt skal virke sammen med. Det er jo Tilfældet med os Alle, at vi, hvad enten det er sagt os eller ikke, have den Opgave at vogte os for at overskride de Bestemmelser, som ere givne, dels naturligvis i de almindelige Love, men dels ogsaa i de specielle Love, der ere givne for det Forhold, hvori vi befinde os. Det er virkelig Tilfældet med Enhver af os, og derfor er det dog sandelig en overdreven nervøs Virrelighed, om en saadan Meddelelse skulde kunne betage en Mand Kræfterne i den Grad, at han ikke skulde kunne udføre sin Embedsgjerning. Hvis det virkelig skulde være en Undskyldning, veed jeg overhovedet ikke, hvorledes